

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

Henrik Vibskov: The Exhibition

Designmuseum Danmark, 18. september 2026 - 21. februar 2027

Henrik Vibskov er vanskelig at placere i én kategori. Han er modedesigner, kunstner, musiker, scenograf, kostumedesigner og installationskunstner, og måske er det netop pointen. Gennem mere end 25 år har han udviklet et univers, hvor grænserne mellem de forskellige discipliner hele tiden opløses.

På Designmuseum Danmark præsenteres hans hidtil største soloudstilling. Udstillingen rummer både modekollektioner, installationer, små modeller, prototyper og 44 montrer med genstande og materiale fra studiet. Den handler derfor ikke kun om, hvad Vibskov har skabt gennem 25 år, men i mindst lige så høj grad om, hvordan han tænker og arbejder. Designmuseum Danmark fremhæver selv leg, improvisation og samarbejde som centrale elementer i hans arbejdsmetode og beskriver et univers, hvor fejl kan blive til nye muligheder.

Fra Central Saint Martins til sit eget univers

Henrik Vibskov (f. 1972) voksede op i Jylland, og hans familie havde en tæt forbindelse til landbrug. Den historie bliver vigtig senere, fordi hans farmor havde grise, og netop den baggrund blev udgangspunkt for hans afgangsprøve fra Central Saint Martins i 2001. Han brugte grise som motiv, dels som en personlig reference til sin egen opvækst, dels som kommentar til dansk svineproduktion og overproduktion. Han overvejede endda levende grise på catwalken, men lærerne satte en stopper for det.

Musikken kom også meget tidligt ind. Før han for alvor slog igennem som designer, spillede han trommer, og lige før sin afgang fra Saint Martins tog han på turné, selv om hans lærere syntes, det var risikabelt. Ironisk nok var det netop på den tur, han fandt idéen til sit afgangsprøve med grisene.

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

Henrik Vibskov blev uddannet fra Central Saint Martins i London i 2001. Det er en af verdens mest prestigefyldte designskoler og tæller blandt sine tidligere elever navne som Alexander McQueen, John Galliano og Stella McCartney. Men Vibskovs vej dertil var langt fra lige. Han har fortalt, at han på et tidspunkt overvejede at blive tandplejer. Efter gymnasiet begyndte han at læse til bygningsingeniør og gik der i omkring halvandet år, inden han droppede ud. Han ville derefter være arkitekt, men blev ikke optaget på arkitektskolen. Først derefter blev mode og Central Saint Martins hans vej.

Det er interessant at have med, når man ser hans værker i dag. Hans interesse for konstruktion, rum, arkitektur og store installationer kan næsten synes at føre tilbage til denne tidlige interesse for både ingeniørkunst og arkitektur. Det er ikke noget, Vibskov selv direkte gør til en forklaring på sit arbejde, men sammenhængen er nærliggende.

Da han blev færdig fra Central Saint Martins, havde han heller ikke en færdig forretningsplan. En gruppe japanere fra en butikskæde i Tokyo dukkede op i hans lejlighed i London og ville købe det tøj, han havde lavet. De spurgte, hvad det kostede. Vibskov anede hverken, hvad priserne skulle være, eller hvordan tøjet skulle produceres, så han fandt nogle priser på stedet. Som han selv fortæller det, var han så ligesom i gang.

Siden har han skabt mere end 50 modekollektioner og udstillet på designmesser, festivaler og museer verden over, blandt andet MoMA i New York og Palais de Tokyo i Paris. Han er professor ved Designskolen Kolding, har undervist og holdt forelæsninger blandt andet på Central Saint Martins og Parsons School of Design og har designet kostumer til opera og scenekunst. I 2025 modtog han Statens Kunstfonds livsvarige hædersydelse.

Rasmus Modsæt som kunstnerisk metode

Hvis man skal forstå Vibskovs kreative metode, findes der en overraskende præcis formulering hos ham selv. Han fortæller, at han godt kan lide det bizarre, det lidt skæve og det lidt "Rasmus Modsæt". Grundspørgsmålet er omtrent: **Kunne man ikke vende det rundt og gøre tingene på en anden måde?** Og så skal der humor til.

Det er næsten en programerklæring. Han tager noget, vi tror, vi kender, og forskyder det. Han ændrer størrelsen, gentager det, placerer det i en ny sammenhæng, gør det mekanisk eller kropsligt og giver det en absurd eller et humoristisk twist. Pludselig ser vi det velkendte igen.

Denne metode forbinder ham med flere kunsthistoriske traditioner. Surrealisterne gjorde noget tilsvarende, når de løsrev hverdagsgenstande fra deres normale funktioner og skabte mærkelige møder mellem ting. Marcel Duchamp gjorde det med readymaden, hvor valget og konteksten kunne forvandle et almindeligt objekt til kunst. Vibskov laver ikke readymades i Duchamps forstand, men der er en beslægtet interesse i forskydningen: Hvad sker der, når noget almindeligt pludselig bliver mærkeligt?

Hverdagslivet som råmateriale

Noget af det mest karakteristiske ved Vibskov er, at han ikke behøver et stort emne som udgangspunkt. Han kan begynde med at sove, spise, vaske sig eller tage opvasken. Det er de gentagne handlinger, som normalt er så selvfølgelige, at vi næsten ikke ser dem.

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

Vibskov siger selv, at vores almindelige hverdagsgøremål og ritualer interesserer ham som ramme for arbejdet. Inspirationen kan desuden komme fra naturen, mennesker, musik eller film.

Et af de bedste eksempler er en stor udstilling, han lavede på et museum i Japan om noget så tilsyneladende uinteressant som at vaske op. Hvorfor opvask? Fordi opvask ikke kun er opvask. Mens vi står ved køkkenvasken, foregår livet. Der kan opstå en samtale, en monolog, et skænderi, et kys eller en konflikt. Den lille hverdagslige handling bliver en scene for menneskelig adfærd.

Vibskov tager det oversete alvorligt, men sjældent højtideligt.

Fejlen som kreativ motor

Designmuseum Danmark fremhæver, at fejl og improvisation spiller en vigtig rolle i Vibskovs kreative proces. En fantastisk historie fra hans egen karriere viser præcis, hvad det betyder.

Ved et stort modeshow på Østre Gasværk skulle en gruppe performere ligge på scenen, allerede mens publikum blev lukket ind. Det tog omkring 45 minutter at få de cirka 1.000 gæster på plads. En performer faldt simpelthen i søvn. Da showet begyndte, sov hun stadig og lå midt på scenen, indtil en anden performer fik puffet til hende og vækket hende. For mange ville det have været en fejl, der helst skulle glemmes. For Vibskov blev episoden inspiration til næste projekt, som kom til at handle om søvn.

Det uventede skal ikke nødvendigvis korrigeres. Det kan undersøges.

The Great Chain of Sleepers

Søvn dukker derfor op flere steder i Vibskovs univers, blandt andet i *The Great Chain of Sleepers*. Søvn er en mærkelig tilstand. Vi bruger en stor del af livet på den, men har næsten ingen kontrol over den. Kroppen ligger stille, mens bevidstheden forsvinder ind i et andet rum.

Hos Vibskov bliver noget ekstremt privat gjort kollektivt og skulpturelt. Titlen kan samtidig læses som et humoristisk ekko af "The Great Chain of Being", den historiske forestilling om, at alt levende kunne organiseres i et stort hierarki. Hos Vibskov bliver den ophøjede kosmiske orden til en kæde af sovende mennesker. Det er meget karakteristisk: Det højtidelige møder det kropslige og absurde.

Underboen Madsen bliver til 25 sprællemænd

En anden historie fortæller næsten endnu mere om Vibskovs måde at se mennesker på. Han havde engang en underbo ved navn Madsen. Han havde stort vildt hår og langt hvidt skæg. Vibskov kendte ham blandt andet, fordi Madsen havde hjulpet ham med at installere et toilet.

En dag spurgte Vibskov ham, om han måtte kopiere ham som en kæmpe stor sprællemænd. Madsen sagde ja. Det udviklede sig til en installation med 25 sprællemænd baseret på underboen. Madsen fik selv en og hængte den stolt op hjemme i sit køkken.

Historien er næsten en lille Vibskov-manifestation. En underbo, et toilet, et stort skæg, en sprællemænd og pludselig kunst. *Der findes ikke noget klart hierarki mellem det banale og det betydningsfulde. Alt kan potentielt blive materiale.*

Humoren er afgørende

Det ville være forkert at gøre Vibskov alt for intellektuel. Der er selvfølgelig kunsthistorie, samfund og kultur i hans værker, men humor er helt central. Han fortæller selv, at humor stadig er en stor ting for ham, især det øjeblik, hvor virkeligheden pludselig fremstår skør, skæv, bizart eller voldsomt morsom.

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

En titel som *The Salami Kitchen*, *Dancing Frogs* eller *The Spaghetti Handjob* underminerer allerede forestillingen om den højtidelige modeskaber. Humoren gør ikke værkerne mindre seriøse. Tværtimod giver den adgang til emnerne uden at fastlåse fortolkningen.

Tøj er kommunikation

Under alt det groteske og humoristiske findes der samtidig en meget seriøs interesse for mode. Vibskov beskriver tøj som kommunikation. Hvis vi befandt os til en koncert, hvor musikken var så høj, at vi ikke kunne tale sammen, ville øjnene blive afgørende. Vi aflæser hinanden gennem udseende, kropsholdning og beklædning. Hvad signalerer personen? Hvilken identitet konstrueres? Hvad tiltrækkes vi af, allerede før sproget kommer til?

For Vibskov er tøj derfor langt mere end beskyttelse af kroppen eller et spørgsmål om stil. *Gennem beklædning skaber og kommunikerer vi identitet.*

Kroppen som del af værket

Et stykke tøj eksisterer ikke isoleret. Det ændrer kroppen, kroppen aktiverer tøjet, og kroppen bevæger sig derefter gennem et rum. Det betyder, at Vibskovs mode hurtigt bevæger sig over mod performancekunst.

Når modeller går gennem mekaniske installationer eller scenografiske miljøer, er tøjet ikke nødvendigvis længere den eneste hovedperson. Model, beklædning, rum, lyd, installation og bevægelse danner tilsammen værket.

Oskar Schlemmer og Bauhaus

Her er koblingen til Oskar Schlemmer særlig relevant. Schlemmer skabte i begyndelsen af 1920'erne sit berømte *Triadisches Ballett*, hvor dansernes kostumer transformerede menneskekroppen til geometriske, næsten arkitektoniske figurer. Kroppen blev en form i rum met.

Det er interessant i forhold til Vibskov. Han arbejder ikke med Schlemmers stramme geometri, men grundideen er beslægtet: Kostumet er ikke bare noget, der pynter kroppen. Costume og krop bliver tilsammen en rumlig figur. Hos Vibskov bliver figurerne dog ofte mere organiske, humoristiske, klodsede og groteske. Hvor Bauhaus søgte system og orden, opsøger Vibskov gerne ustabilitet, improvisation og kaos.

Gesamtkunstwerk Et andet nyttigt begreb er Gesamtkunstwerk, altså tanken om det totale kunstværk. Begrebet forbindes især med Richard Wagner, der ønskede at samle musik, drama, scenografi, tekst og andre kunstformer i én samlet oplevelse.

På en helt anden måde arbejder Vibskov efter et beslægtet princip. Hans modepræsentationer kan rumme tøj, musik, lys, installation, scenografi, performance, koreografi, grafik, objekter og arkitektur. Ingen enkelt del står nødvendigvis alene.

Det er netop derfor, det kan være misvisende kun at kalde ham modedesigner. Han designer hele situationer.

Musikken og rytmen

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

Musikken er ikke en perifer interesse. Vibskov er trommeslager og har blandt andet spillet med Hess Is More, Mikael Simpson og Trentemøller. På et tidspunkt turnerede han verden rundt med Trentemøller. Tempoet blev så højt, at han kunne stå i en lufthavn og ikke længere huske, hvilken by eller hvilket land han befandt sig i. De kunne spille tre-fire koncerter på en weekend, f.eks. Madrid den ene aften, Rom den næste og derefter videre til Budapest.

Musikerbaggrunden giver en interessant nøgle til hans visuelle arbejde. En trommeslager tænker i rytme, gentagelse, variation, pauser, tempo og improvisation. De samme strukturer finder man igen i Vibskovs værker. Former og mønstre gentages, mennesker bevæger sig rytmisk, installationer pulserer eller roterer, og catwalken bliver en komposition.

Catwalken som performance

Vibskov er en del af en udvikling, hvor modeshowet for længst er blevet mere end en kommerciel præsentation af tøj. Man kan her trække en linje gennem performancekunsten fra 1960'erne og 1970'erne og frem mod designere som Alexander McQueen og Hussein Chalayan, der ligeledes har behandlet modeshowet som et kunstnerisk medie.

Hos Vibskov bliver catwalken nogle gange næsten sekundær. Publikum oplever et miljø, modellerne bliver aktører, tøjet bliver kostumer, og hele modevisningen bliver en midlertidig installation. Det centrale spørgsmål bliver derfor: Ser vi på mode, kunst eller teater? *Hos Vibskov er svaret ofte alle tre dele.*

The Umbrico Spiral

Allerede før man træder ind i udstillingen, møder man Vibskov. I Designmuseum Danmarks museumshave står *The Umbrico Spiral*, som blev skabt til museets program under 3daysofdesign i juni 2026.

Installationen er næsten ni meter høj og består af røde og hvide dobbelte spiraler, der bevæger sig i vinden. Den fungerede oprindeligt i forbindelse med museets talks under designfestivalen og står nu som en slags prolog til udstillingen.

Spiralen er en oplagt Vibskov-form. Den gentager sig selv, men gentagelsen fører samtidig hele tiden et nyt sted hen. Den er systematisk og kaotisk på samme tid. Og fordi vinden aktiverer værket, er det aldrig helt det samme.

44 montrer - ind i maskinrummet

Noget af det mest interessante ved udstillingen er de 44 montrer med genstande, prototyper og materiale fra Vibskovs studio. De bør ikke kun ses som memorabilia. De viser processen.

I klassisk designhistorie præsenterer museet ofte det færdige mesterværk: stolen, vassen, kjolen eller lampen. Men kreativitet foregår sjældent så rent. Før det færdige resultat findes skitser, fejltagelser, modeller, rester, eksperimenter, materialer og idéer, der aldrig blev realiseret.

Hos Vibskov bliver processen næsten lige så vigtig som slutproduktet. Én idé kan føre til en anden. Noget fra en gammel kollektion kan vende tilbage år senere i en installation. En fejl kan blive begyndelsen på næste projekt, og en hverdagsoplevelse kan vokse til en hel scenografi.

Please Remove Before Washing

En titel som *Please Remove Before Washing* viser denne metode meget præcist. Formuleringen kender vi fra tøjets verden. Den hører til blandt de små praktiske instruktioner, som normalt er usynlige for os.

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

Hos Vibskov bliver instruktionen trukket frem som titel og idé. Det minder igen om hans interesse for opvask. *Det praktiske bliver poetisk, og det oversete bliver synligt.*

Den groteske krop

Designmuseum Danmark fremhæver også *The Jaw Nut Piece* blandt de værker, som knytter sig til udstillingen. Selve titlen peger på noget kropsligt og mekanisk på én gang: kæbe og møtrik, krop og maskine, organisk og industrielt.

Den slags hybride forbindelser findes mange steder hos Vibskov. Kroppen bliver ikke behandlet som en perfekt klassisk krop, men som noget formbart, mærkeligt og undertiden grotesk. Tøjet kan udvide kroppen, skjule den eller forvandle proportionerne.

Her kan man også forbinde Vibskov med en ældre tradition omkring den groteske krop og karnevalet. Hos den russiske litteraturteoretiker Mikhail Bakhtin bliver karnevalet et rum, hvor hierarkier midlertidigt vendes på hovedet, det højtidelige latterliggøres, og kroppen, spisningen og de kropslige funktioner kommer i centrum.

Det er ikke svært at genkende noget beslægtet hos Vibskov: salami, spaghetti, søvn, opvask, grise, frøer og mærkelige kroppe. Humor bliver en måde at vende virkeligheden på hovedet.

Den generte mand bag det højtråbende univers

Der findes samtidig en interessant kontrast mellem værkerne og kunstneren. Vibskovs univers er enormt synligt, farverigt, teatralisk og ekstrovert. Men han beskriver selv sig selv som ret genert. Omkring en udstillingsåbning vil han helst kunne krybe langs væggen, være anonym og forsvinde, indtil al opmærksomheden har lagt sig.

Værket er ekstrovert. Kunstneren er tilsyneladende langt mere introvert.

Det er interessant, fordi man nemt kunne forestille sig, at personen bag dette univers selv måtte være flamboyant og opmærksomhedssøgende. Det behøver han tydeligvis ikke være. Han skaber i højere grad verdener, andre kan træde ind i, end han iscenesætter sig selv som centrum.

Samarbejde frem for det ensomme geni

Designmuseum Danmark fremhæver også samarbejde som en afgørende del af hans metode. Det er relevant i forhold til hele forestillingen om kunstneren som det ensomme geni.

Et Vibskov-projekt kan involvere designere, syersker, musikere, performere, konstruktører, scenografer, modeller og teknikere. Vibskov bliver derfor også en slags orkestrator. Her er musikmetaforen igen meget præcis. Han behøver ikke selv spille alle instrumenterne, men han skaber situationen, hvor de kan mødes.

Vibskov og Danish Modern

Det er også interessant at befinde sig med Vibskov netop på Designmuseum Danmark. Den klassiske fortælling om dansk design handler ofte om navne som Kaare Klint, Børge Mogensen, Hans J. Wegner, Finn Juhl og Poul Kjærholm. Her er nøgleordene typisk funktion, materiale, håndværk, holdbarhed, rationalitet og enkelhed.

Vibskov repræsenterer en meget anden side af dansk design: midlertidighed, performance, farve, humor, mode, eksperiment og oplevelse.

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

Han er ikke nødvendigvis et opgør med Danish Modern. Men han demonstrerer, hvor dramatisk designbegrebet er blevet udvidet. *Design er ikke længere kun den gode stol. Det kan også være en oplevelse, en koreografi, en installation, et ritual eller et modeshow.*

Hvordan udstiller man mode?

Det fører frem til et interessant museumsproblem. Hvordan udstiller man egentlig mode?

Et stykke tøj er skabt til at blive båret. Det bevæger sig med kroppen og eksisterer i en bestemt kulturel tid. Når vi sætter det på en mannequin bag glas, risikerer vi at gøre det dødt.

Vibskovs installationer er en måde at undgå det på. På Designmuseum Danmark bevæger publikum sig selv gennem flere af de store installationer. Beskuerens egen krop bliver derfor en del af oplevelsen.

Man ser ikke bare på Vibskovs univers. **Man træder ind i det.**

Vibskov i dag

Berlingske-interviewet viser også en anden Henrik Vibskov end den evigt energiske multikunstner. Han fortæller, at han har haft ekstremt travlt gennem mange år, men at han i de senere år har forsøgt at have mere fokus på hjemmet, familien og sine børn og på at passe bedre på sig selv. Tempoet er blevet sænket en smule.

Det er interessant i forbindelse med en 25-års retrospektiv udstilling. Man ser ikke bare tilbage på værker. Man ser også en kunstner, der befinder sig et andet sted i livet end ved begyndelsen.

Han er samtidig overraskende usentimental, når han taler om næste generation. Ifølge Vibskov er det blevet vanskeligere for unge designere at skabe deres eget sprog, fordi økonomien er presset, og fordi færre tør tage risici. Hans råd er basalt set at blive ved, leve billigt og give det nogle år. På et tidspunkt har han også formuleret det langt mere brutalt: "Don't do it." Ikke fordi kreativitet ikke er værdifuld, men fordi det er ekstremt usikkert at skulle leve af den uden backup. Hans mere optimistiske konklusion er at give det fem år på fuld kraft og se, hvad der sker. Bag legen findes altså også en enorm arbejdsdisciplin.

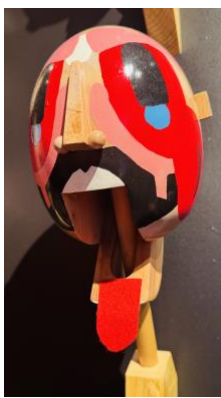
Henrik Vibskov designer ikke kun objekter. Han designer situationer.

En skjorte kan være begyndelsen, men skjorten kan forbindes med en krop. Kroppen med en performance. Performancen med musik. Musikken med rytme. Rytmen med en installation. Installationen med et rum. Og rummet med publikum.

Dermed opstår noget, der er større end de enkelte dele.

Det er måske også derfor, hans univers kan føles så vildtvoksende. Der er ikke nødvendigvis et endeligt punkt. En idé bliver til den næste. Opvask kan blive kunst. En underbo kan blive en installation. En sovende performer kan blive et nyt projekt. En fejl kan blive til en mulighed. Og noget så almindeligt som at tage tøj på om morgenen kan blive et spørgsmål om, hvem vi er, og hvordan vi fortæller det til andre mennesker.

Henrik Vibskov tager den almindelige virkelighed, drejer den en kvart omgang og giver den tilbage til os i en form, hvor vi bliver nødt til at kigge på den igen.

Værker

The Jaw Nut Piece Museets tekst beskriver de plaprende træhoveder som en postmoderne bearbejdning af den traditionelle nøddeknækker. Hovederne refererer til den konstante strøm af information og misinformation, som kan overbelaste det

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

moderne menneske og i værste fald føre til mentalt sammenbrud. Samtidig er de koblet til Vibskovs efterårsvinterkollektion 2016, hvor striber, mønstre og stærke farver blev forstærket gennem de rytmiske træhoveder.

Det er vigtigt, fordi værket både er skulptur, lydværk, scenografi og kommentar til kommunikation. Hovederne er meget enkle i formen, næsten som legetøj eller gammeldags mekaniske figurer, men munden bliver det centrale organ. Det er gennem munden, vi taler, råber, synger, lyver og gentager. Når mange hoveder gør det samtidig, bliver kommunikation til støj.

Her er forbindelsen til Donald Trump relevant, fordi Vibskov selv har sagt, at værket udsprang af en oplevelse af politisk støj og misinformation. Men man kan sagtens løfte værket ud over Trump og se det som et mere generelt billede på informationssamfundet: sociale medier, breaking news, notifications, algoritmer og mennesker, der taler samtidig.

Det interessante er også, at hovederne nærmest bliver et percussioninstrument. Her kommer Vibskovs baggrund som trommeslager direkte ind. Ordene bliver sekundære, rytmen bliver vigtigere. Kommunikation reduceres næsten til slag, klik og bevægelse.

Hvornår holder kommunikation op med at være information og bliver til ren støj?

Visuelt kan de samtidig minde om både nøddeknækkere, masker, marionetter og automatiske dukker. Det placerer dem i en lang tradition for menneskelignende figurer, der både er morsomme og lettere uhyggelige.

The Great Chain of Sleepers Museets tekst gør værket mere præcist, end vi tidligere havde det. Søvntemaet opstod efter episoden, hvor en performer faldt i søvn midt under et modeshow. Men Vibskov udvikler det videre til en bredere undersøgelse af søvnens fysiologi og psykologi: lukkede øjne, rolige hjerterytmer, dybe vejtrækninger og de små ufrivillige kropsryk, der viser overgangen fra bevidst til ubevidst.

For sommerkollektionen 2018 blev søvn, mareridt, uro og søvnløse nætter et samlet univers. Soveposerne er derfor ikke kun humoristiske figurer. De handler om **vores tab af kontrol**, når vi sover.

Det er vigtigt, at Vibskov arbejder med søvn som noget dobbelt. Søvn er hvile, men også sårbarhed. Den er nødvendig, men kan være fyldt med uro. Den er privat, men her bliver den offentlig og udstillet.

De farverige soveposer og hængende figurer har noget barnligt og næsten hyggeligt over sig, men samtidig også noget mærkeligt. Når menneskekroppen er pakket ind og hænger på hovedet, nærmer den sig en puppe, kokon eller larve.

Her kan man trække en fin tråd til **metamorfose**. Søvn bliver næsten en midlertidig transformationstilstand. Man går fra én bevidsthedstilstand til en anden og "kommer tilbage" om morgenen.

Vibskovs egen fortælling om, at han selv vågner om natten og må sætte engelske krimier på for at slukke hjernen, tilfører et meget personligt spor. Søvn er altså ikke bare et ydre tema. Den kobles også til hans egen erfaring med en hjerne, der fortsætter med at arbejde.

The Mint Det store mintfarvede værk stammer oprindeligt fra AW09-kollektionen *The Mint Institute*. Museets tekst fremhæver, at temaet var mynte som farve, form, smag og lyd. Installationen har siden

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

eksisteret i forskellige versioner og været vist blandt andet på Röhsska Museet i Göteborg og Daelim Museum i Seoul.

Det er et meget Vibskovsk greb: Tag et enkelt ord eller fænomen og undersøg det fra alle tænkelige vinkler.

"Mynte" er ikke kun en farve. Det er en plante, en smag, en duft, et ord, en association og en stemning. På engelsk betyder "mint" desuden også et møntsted, altså et sted, hvor penge fremstilles. Det åbner for endnu flere associationer, selv om museets tekst primært fremhæver farve, form, smag og lyd.

Den enorme mintgrønne installation på dit foto virker næsten som et gigantisk organisk væsen. Den kan minde om pels,

koral, mos, mikroorganismer, børster eller noget, der vokser ukontrolleret.

Det er igen karakteristisk for Vibskov, at *noget meget konkret vokser til et helt sanseligt univers*.

Man kan også se værket som en slags totalisering af en sansning. I stedet for blot at vise "mint" som farve gør han den rumlig. Man går ikke bare hen og ser på mint. Man bliver omgivet af mint.

Her er der en tydelig forbindelse til hans Gesamtkunstwerk-tænkning: et enkelt tema spreder sig til tekstil, lyd, rum, krop og scenografi.

The Human Laundry Service Installationen blev lavet til AW09-kollektionen og vist både i Espace Saint Martin i Paris og i Den Grå Hal på Christiania i 2009.

Titlen er meget typisk Vibskov: *The Human Laundry Service*.

Det banale vaskeri bliver forvandlet til noget, der handler om mennesker. Hvad vil det egentlig sige at "vaske" et menneske? Rense det? Nullstille det? Gøre det præsentabelt? Fjerne spor?

Vasketøj er normalt noget, vi gør ved tekstiler. Men når Vibskov sætter "human" foran, opstår en let

absurd og næsten dystopisk betydning.

Man kan læse det som en humoristisk kommentar til, hvordan mode, samfund og kultur hele tiden *renser, former og standardiserer kroppen*. Vi skal se rigtige ud, passe ind, genopfinde os selv, opdatere vores identitet.

Den kobling er ikke eksplicit på skiltet, så den skal præsenteres som fortolkning, men den ligger meget naturligt i værkets titel og Vibskovs praksis.

Samtidig har vask en stærk rituel karakter. Man gentager handlingen. Tøj bliver beskidt, vaskes, tørres og bruges igen. Det passer godt til Vibskovs fascination af hverdagens gentagelser, som vi også ser i opvasken, søvnen og andre ritualer.

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

Modellen i skitserummet - Det sort-hvide mønster skaber en stærk optisk effekt. Rummet bliver næsten umuligt at aflæse rationelt. Forgrund og baggrund flyder sammen, og menneskefigurerne ser ud til at bevæge sig gennem et uendeligt båndsystem.

Her ville jeg trække en forsigtig forbindelse til **Op Art**, især Bridget Riley og Victor Vasarely, hvor gentagelse, kontrast og geometri skaber en fysisk oplevelse af bevægelse.

Der kan også ligge en reference til scenografi og teatermaskineri, fordi figurerne bliver små aktører i en større konstruktion.

Det interessante er, at modellen igen viser, hvor meget Vibskov tænker rumligt. Han designer ikke kun beklædning. Han forestiller sig kroppens bevægelse gennem et system.

Det passer meget fint sammen med Oskar Schlemmer og Bauhaus, som vi tidligere har talt om. Hos Schlemmer bliver kroppen geometriseret gennem kostumet. Hos Vibskov bliver kroppen ofte placeret inde i en geometrisk eller organisk scenografi.

The Daily Chewing Gum Therapy Session Her har vi et af de mest interessante nyere værker, fordi Vibskov meget tydeligt tager fat i samtidens psykologi.

Museets tekst fortæller, at AW24-kollektionen udsprang af en refleksion over terapi og de små ritualer, mennesker bruger, når de har behov for en pause. Spørgsmålet var enkelt: **Hvad er din daglige terapi?**

Det kunne være computerspil, brætspil, hestetapi, morgenritualer eller andre små flugter fra hverdagen.

Vibskovs egen "terapi" var tyggegummi. Derfor bliver installationen en kæmpestor fysisk version af noget så ordinært som tyggegummi.

De lange pink tekstile strenge i dine fotos hænger som bløde søjler og gardiner gennem rummet. De ligner både tyggegummi, slim, tarme, tekstil

og arkitektur.

Det interessante er, at noget mikroskopisk og privat, at tygge tyggegummi, bliver monumentalt. Det peger på et større spørgsmål: Hvornår er noget terapi, og hvornår er det afhængighed?

Vibskov har selv fortalt i forbindelse med kollektionen, at han tyggede nikotintyggegummi meget ofte og netop stillede dette spørgsmål til sig selv. Er det et terapeutisk ritual, eller er det bare en ny afhængighed?

Kollektionen arbejdede også med overdrevne kropsformer, negativt rum og kontraster mellem transparente tekstiler og tunge jacquarder. Det passer direkte til den rumlige installation: kroppen skal **manøvrere gennem terapien**. Man går ikke bare forbi værket. Man går ind mellem de lyserøde elementer.

Derfor kan værket også læses næsten kropsligt: Terapi er ikke bare noget, man tænker over. Det er noget, man bevæger sig igennem.

3 Highlights Efterår 2026 Designmuseum Danmark - Henrik Vibskov

Observations of Humans Her giver museets tekst os en langt mere præcis analyse. Værket blev lavet til udstillingen *SHAPE - Body, Fashion, Identity* på TextielMuseum i Tilburg i 2024. Udstillingen handlede generelt om kroppen, identitet, skønhedsideal og om, hvordan tekstil og mode former vores opfattelse af os selv.

Vibskovs installation tog udgangspunkt i organiske strukturer fra havdyr og koralformationer. Samtidig undersøgte han kroppens formbarhed og opbygningen af identitet.

De store tekstile former på fotoet er virkelig interessante, fordi de både ligner kroppe og ikke-kroppe. De har taljer, hofter, maver og overgange, men de er samtidig næsten planteagtige eller marine.

De bliver derfor hybride.

Mennesket bliver natur. Naturen bliver tekstil. Tekstilet bliver krop.

Den tekstile proces var central. Vibskov arbejdede med prøver, organiske mønstre og geometriske strukturer. Et af de første strikkede forsøg gav et stramt geometrisk net med lange tråde. De tråde blev senere til frynser og hængende elementer i den endelige installation.

Her ser vi igen hans arbejdsmetode meget tydeligt: En teknisk "fejl" eller utilsigtet effekt kan blive et afgørende æstetisk element.

Mønstret bruges samtidig til at kommunikere individualitet. Alle formerne tilhører samme familie, men ingen er helt ens.

Det er en meget præcis metafor for mennesket.

Vi er variationer over den samme grundstruktur.

TextielMuseums samlede *SHAPE*-udstilling handlede netop om kroppens formbarhed i en tid med sociale medier, filtre, AI,

kosmetiske indgreb og digitale identiteter.

Derfor kan *Observations of Humans* også læses i forhold til samtidens kropsideal. Hvad er en "normal" krop? Hvem bestemmer formen? Hvor meget kan eller bør kroppen ændres?

Vibskov svarer ikke direkte. I stedet skaber han en hel skov af kroppe.

Og det er måske pointen: Der findes ikke én rigtig form.

På tværs af værkerne i udstillingen, tegner der sig faktisk en meget klar rød tråd: Vibskov tager noget genkendeligt, søvn, tyggegummi, tøjvask, mint, den menneskelige krop eller kommunikation, og forstørrer, gentager eller deformerer det, indtil det bliver et helt rumligt univers.

Og her kommer en anden vigtig pointe frem: hans værker handler meget ofte om systemer. Søvn har sit system. Kroppen har sit system. Kommunikation har sit system. Vask er et system. Mode er et system. Terapi er et system.

Men Vibskov punkterer systemet med det uforudsigelige, humoristiske og menneskelige.

Det er dér, hans "Rasmus Modsæt"-princip virkelig bliver synligt.

